

Ziyaretin Müslümancası

Nureddin Yıldız'ın 25.02.2018 tarihli (321.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

İstanbul'un Yeşilköy Havalimanı'nda hacca-umreye giden yolcular belli olur. Bu kişileri tespit edebilmek için yolcular arasında özellikle anket yapmaya gerek yoktur. Hatta bazıları henüz İstanbul'dayken ihramını üzerine almış, bembeyaz hâlde ve terlik giymiş olarak kendilerini belli ederler. İbadet olan bir işi yapmaya gittiklerinden, ibadet onların kıyafetlerine dahi şekil vermiştir.

Müslüman hangi çağda yaşarsa yaşasın, hangi mekânda olursa olsun, Eyfel Kulesi'nin altında veya Kâbe-i Muazzama'nın dibinde, Ravza-i Mutahhara'nın yanında veya Moskova'nın bir caddesinde Allah ile beraberdir, onun murakabesi altındadır, şeriatına göre gün geçirir. Müminin, Allah'ın şeriatına göre yapamayacağı herhangi bir iş, tuvalet işlemi dahi, yoktur. İslam öyle bir dindir ki tuvalete bile hangi ayakla girilebileceğine şekil vermiştir.

Şimdilerde Müslüman olduğunu vehmeden birilerinin en hayatî konuları bile İslam'a yakıştıramıyor olmaları Müslümanlığın tuvalete giriş-çıkış için bile hangi ayağın kullanılacağını belirlediği hakikatini değiştirmez. Yatak odasına girerken, ticarete harcarken-kazanırken, namaz kılarken de huzurunda bulunulmanın Allah Teâlâ olduğunu unutmamak İslam'ın emridir.

Elbette namaz için abdestli olmak şart koşulmuş fakat sözgelimi dükkân açılırken abdestli olmak şart koşulmamıştır. Mushaf'a dokunurken abdestli olmak şart koşulmuş, okul kitaplarına tutulduğunda abdest şartı getirilmemiştir. Fakat okul kitabını da Allah'ın kulu bir mümin olarak tutmak gerektiği hatırlatılmıştır. Ayrıntılarda fark olmakla beraber yön daima Allah'a doğru gider. Yönü Allah'a doğru gittiğinden dolayı mümin, Hıristiyan gibi değildir zaten. Yahudiler ve Hıristiyanlar, Allah'ın dinini kabul ettiklerini söylemişler ama hayatı istedikleri gibi yaşamışlardır.

Hamd olsun ki bizim imanımız, ölülerimizi koyduğumuz mezarlarımızı bile kibleye göre ayarlamak üzerine kuruludur. Ölür gideriz, cesedimiz bile kibleye doğru kalır. Çocuğumuz doğar, kulağına 'Allâhuekber' deyip karşılarız; öldüğünde 'bismillâh ve alâ bereketillâh' diyerek mezara indiririz. Bu İslam'dır, Müslümanlıktır.

Buradan bir noktaya gelmek isteriz: İnsanoğlu tek başına yaşayamayan bir mahlûktur. Hayatın önümüze koyduğu temel ihtiyaçlardan biri de ziyaretleşmedir. Evlat anne-babasını, damat hısımlarını, insanlar dostlarını ziyaret ederler. Dinimiz tuvalete girerken ya da mezara konurken bile kendisine göre ayarlama yapılmasını istemişken, ziyaretleşmelerimizde bizi kendi başımıza bırakmaz, bırakmamıştır. Bir Müslüman'ın umreye gittiği daha havalimanındayken elbisesinden, tavrından ve yürüyüşünden belli olduğu gibi aynı Müslüman, arkadaşını veya akrabasını ziyarete giderken de gidişi, oturuşu, dönüşü ile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem terbiyesini almış olduğunu belli etmelidir – ki yaşadığı hayatın İslamca olduğu söylenebilir.

Dostlarımızla oturduğumuz meclisler şeriatımızdan ayrı kaldığımız ortamlar, evimizin balkonunda misafirlerimizi ağırlayışımız Rabbimizin kanunlarını bir kenarda bıraktığımız anlar olduğu sürece Kadir gecesi duaları ya da cenazelerde okutulan Yasin-i şerifler, dağıtılan helvalar Müslümanlığımızın belgesi değildir. Ziyaretlerimiz Müslümanlaşmadıkça devletlerin İslamlaşmasını beklemenin ne manası var? Üç kişi bir araya gelip muhabbet meclisi kurmuş ama oracığın İslamlaştırılmamış; yedi milyarlık dünyanın İslamlaştırılmasını konuşmak gülünç değil mi?

Müslümanlar ailece akraba ziyaretine giderken, çocukları elli sene sonra o ziyareti hatırlayarak "Allah rahmet etsin, babam hediyeleşmenin sünnet olduğunu ve elimiz boş gitmenin ayıp olacağını söyleyip pastaneye girmiş, ben hediye vermeyi öğrenenim diye de poşeti elime vermişti" diyecek bir çocuk

birakmanın düşüncesini de taşımalarıdır. Bu, çocuklarımızı Kur'an okumayı öğrenmeleri için camiye gönderdiğimiz gibi onlara İslamlaşma eğitimi verdiğimiz de gösterir.

Seyahatlerimiz, ziyaretlerimiz, oturmalarımız namaz vaktine göre ayarlanmadığı sürece Allah'ın razı olduğu kullar arasına giremeyiz. Bir şeye bağlanmak, bir âlimin dizi dibinde oturmak İslamlaşma terbiyemizi sağlamadığımız sürece kurtarıcı değildir. Nitekim Ebu Talib de Peygamber aleyhisselamın dizi dibinde olmuş ama ziyaretlerin de alt başlığı olduğu yaşama mantığını ona göre ayarlamamıştı. Ve bu onu kurtarmadı.

Akraba ziyareti, piknik, deniz kenarı oturması, balık keyfi şeriatımıza göre olacak ki işimizde bereket olsun. Bu bakımdan çocuklarımızı gezmeye götürüşümüzün mantığı, camiye götürüşümüzünkiyle aynı olmalıdır ki yürüyen İslam oluşturulabilsin. Bunun aksi camiye sıkıştırılmış, kandil akşamlarına havale edilmiş Müslümanlık olur –Hıristiyanlar'ın kiliseye daralttıkları din anlayışı gibi.

Ziyaret esasen yapıp yapmamakta hür olunan, mübah bir iştir. Fakat yerine göre farz, vacip, sünnet, mekruh veya haram olabilir. Babayı-dedeği ziyaret farzdır. Senede bir defa da olsa amcağı, halayı ziyaret farzdır ve telefon edip “çok yoğunum, gelemiyorum amcacığım” ile geçiştirilemez. Allah öğle namazını neden kılmadığını sorduğu gibi birinci derece yakınlıktaki akrabayı neden ziyaret etmediğini de kuluna soracaktır. Öyleyse mümin, sözelimi öğle namazının son sünnetini kılarken ne yaptığının farkında olduğu gibi yakın akrabasını ziyaret ederken de yaptığı işin anlamının farkındadır: Allah'ı razı edecek, sevap kazanılacak işi yapmaktadır.

Böyle bir ziyareti çocuklarımızın, “bir amcaya gittik, çikolata verdi, döndük” diye hatırlamalarında da hiçbir sakınca yoktur. Çocuk kendi nasibini almış, sevap kazanmak maksadıyla ziyarete giden büyükler de nasip almışlardır. Mümin böyle bir ziyaretten, Allah'ın emirlerinden mesela akşam namazını eda ediyor gibi yine sevap kazanır.

İslamiyet böyledir, Müslüman budur.

Niyetini Allah rızasına sabitleyip -velev gidilen yerde tarhana çorbasının güzel pişirildiği düşüncesi aklımızdan geçmiş olsun, bunun niyete zararı yoktur- ziyarete gitmek, gidilen yerde ikramlarla karşılaşmak insana anasının sütü gibi helaldir. Müminlerin birbirlerine ikramı sevaptır. Gittiğimiz bir evde çocuklarımızın hoş hatıralarının olması, seneler sonra o hatıraları yâd etmeleri de bu ziyaretten alınacak sevaba dâhildir.

Madem ziyaretleşme Müslümanca bir eylemdir, öyleyse ziyaretleşmenin kuralları olacağı kesindir. Zira Allah için yapılan diğer ibadetlerimizde de kurallar ve şartlar söz konusudur. Bu kurallara uyulursa Rabbimiz yapılandan razı olur, işimize sevap verir. O zaman da bir ziyaretten umduğumuz, iffet ve tesettür ya da cihat ve namaz için beslediğimiz umut gibi olur. Mahalledeki garip bir kadıncağızı kimse ziyarete gitmiyorken zengin bir arkadaşını ziyarete gider gibi onun yanına gidenin yaptığı, kıyamet gününde karşılığını böyle bir umutla bulacaktır.

1- Ziyaret öncelikle yakın akrabanın hakkıdır. Başta ana-baba, dede-nine, amca-hala, teyze-dayı gelmelidir. Sırf halamı görmek için Çorum'a gitmek üzere İstanbul'dan yola çıkmam, kesinlikle Rabbimin rızası yolunda bir iş görmem anlamına gelir. Şüphesiz ki mesela umre seviyesinde bir iş değildir ama ikisi de Allah rızası yolunda işlerdir.

2- Akrabalar dışındaki dostlarımız, ortaklarımız, komşularımız ziyaret alanımıza girer.

3- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir kanun koymuştur: Herkes anne-baba dostlarını, onlar ölünceye kadar anne-baba adına ziyarete devam edecektir. Sahabe-i kiramdan biri gelip Efendimiz aleyhisselama, “babam öldü, sağlığında her türlü hizmetini görüp yanında oldum, görevim bitti değil mi?” diye sorduğunda Resûl-i Ekrem, “hayır” buyurmuştur: “Arkadaşları yok muydu? O gidiyormuş

gibi onları ziyarete gideceksin.” Böylece o çocuk gittikçe onlar ölen arkadaşlarını hatırlayıp rahmet okuyacaklardır. Ümmet-i Muhammed’in seviyesi budur.

4- Komşuluk ziyareti anlayışımız vardır ve kâfir, fasık komşu da olsa bu böyledir. Müslüman ve salihlerden olan komşunun önceliği varsa da her komşunun ziyareti lazımdır. Şayet biz gittiğimizde mahremiyete dikkat etmiyorlarsa selamımızı kapıdan verir, hâl-hatırı sorarız.

5- Dinimizde hasta ziyareti diye bir başlık vardır –hasta meşguliyeti değil, ziyareti. Hastanın yanına gidip poğaçalar-kekler yemek değil, ziyaret. Maksat hastaya yalnız olmadığını ve derdi varsa ilgilenebileceğimizi göstermek, dua edip duasını almaktır. Bir mümin evinden çıkıp cuma namazına giderken Allah’a itaat heyecanını nasıl taşıyorsa hasta ziyaretine giderken de böyle bir rıza kazanma heyecanı yaşar. İşten dönerken uğramayla ve ayaküstü olsa bile hastanın ziyareti böyledir.

Böyle bir ziyaretin ardından Allah Teâlâ’nın kuluna sabaha kadar dua etmeleri için yetmiş melek görevlendirdiğini buyuruyor Peygamber aleyhissalatu vesselam. Burnunu her işe sokmadan, profesörmüş gibi ilaç tavsiye etmeden sade bir ziyaret...

6- Şeriatımızın anlayışında salihler, âlimler ve şeyh efendileri ziyaret etmenin hususî bir anlamı vardır. İstanbul’dan Kars’a kadar bile gidip bir hoca efendiyi ziyaret etmek isterim ama diyelim ki kapısını vurduğumuzda hoca efendinin meşgul olduğu söylendi. Bu durumda hiç aldırma gerek yoktur, duasını istediğimi söyler, aynı uçakla geri dönerim. Artık sevabımı kazanmışımdır. Çünkü bir hırs tatmini ya da ihtiyacı gidermek için gitmiş değilimdir oraya.

7- Hep küçükler büyükleri ziyarete gider diye bir kural yoktur. Forsu olanların hep ayağına gidilir anlayışı yanlıştır. Uzak dursun bu mantık.

Peygamberimiz aleyhissalatu vesselam kâinatın efendisiydi, Âdem aleyhisselamın soyundan onun gibi şerefli kimse doğmadı, dağlar ayağının altında erimeye hazırды, Cebrail aleyhisselamın yürüyemediği yerlerde yürümüştü... ama o hâliyle kalkıp kimsesiz kadınları ziyarete giderdi. Sallallahu aleyhi ve sellem!

İnsan, ziyarete gittiğinde üstündeki elbiselerin kirleneceği kadar bakımsız bir yere gidiyorsa Peygamberinin düzeyinde İslam yaşıyor demektir. Oturacak yer olmayan, hazırlayacakları yemek bulamayan kimselerin evine gitmek hakiki bir ziyarettir. Medine’ye fotoğraf çektirmek için gitmekle ehl-i sünnet olunmaz, ehl-i sünnet olmak budur.

8- Allah’a davet ve kötülükleri engellemek için, hoca olmasak dahi fırsat kollama ziyaretleri yapmalıyız. Eşimizi de yanımıza alıp gerekirse şehir dışına böyle bir maksatla gitmemiz ne güzeldir. İki küskünü barıştırmak için ziyaret numarasıyla yanlarına gidilebilir. Bu bakımdan ziyaretlerimiz yalnızca arkadaşlık için değil, iyiliği yaymak ve kötülükten nehyetmek için de olabilir. Sözü ettiğimiz bu seviye ümmet-i Muhammed’in Medine seviyesidir; yirmi birinci asrın veya başka bir zamanın, kültürel şartların seviyesi değil. Dünyada kaç gün yaşayacağız ki dünyanın standartlarına göre şekil alıp yaşayalım!

Ziyaretleşmenin dinimizden bir parça olduğunu anladıysak şu maddelere de dikkat etmeliyiz:

1- Ziyarete, namaza niyet eder gibi niyet etmek gerekir. Çünkü Allah Teâlâ bütün işlerimizi niyetlerimize göre tartmaktadır. Daha uçağa binmeden önce içimizden, “Rabbim, senin rızanı kastediyorum, derdim sen ve senin cennetindir, oturacak sandalye bile olmayan bir eve gidiyorum ama orada rahmetini bulmak istiyorum” diye geçirmeliyiz. “Göğüslerimizde olanları bilen” Rabbimiz içimizden geçenleri bilir.

Niyetimiz Allah rızasıdır diye gittiğimiz yerde verilen ikramları yemememiz de gerekmez. Niyet ettiğimiz ziyarettir, oruç değil ve ziyarette ikramın da hiçbir sakıncası yoktur. İsrâf, riya ve debdebe

olmadığı sürece ikram güzeldir. Hatta daha yola çıkmadan evvel arayıp “beş sene önce yediğimiz tarhananın tadı hâlâ damağımızda” diyebiliriz. Bu ümmetin lokantalarda yediği yemeklerden çok hasret kaldığı işte bu ‘tarhana çorbası’dır, muhabbet ortamıdır.

2- Müslüman’ın evine randevusuz gidilmez. Allah’ın kitabı böyle emretmektedir. Ne hocanın ne herhangi birinin ziyaretine randevusuz gidilmemelidir. Randevusuz anca türbe ziyaret edilebilir. Madem ziyaret gayemiz Allah rızasıdır, öyleyse Rabbimiz Nur suresinin 27. ayet-i kerimesinde, “izin almadan müminlerin evlerine girmeyin” buyuruyor hatta sonrasında, “uygun değilse derlerse küsmeyin, alınmayın, geri dönün” diye ikaz ediyor.

Anca anne-baba, oğlunun-kızının evine izin almadan gider ama yine yatak odasına giremez. Eve gittiğinde anahtarla açıp girmek yine yoktur.

3- Kadınlar ziyaret konusunda erkeklerden farklı değillerdir. Fakat kadın evliyse kocasının, evli değilse babasının iznini alarak evden çıkmalıdır. Kocanın eşine genel bir izin vermesi mümkündür. Bu biraz da itimat, anlayış, nezaket ve erkeklik meselesidir. Kadının, gideceği bir yeri eşini arayıp haber vermesi bir nezaket olduğu gibi izni suistimal etmemek olması bakımından da isabetli olabilir. Ama yine de eşine sormadan paldır küldür şehir dışı ziyaretine gitmesi şeriatımızda yoktur, insanlıkta da olmaması gerekir.

4- Ziyaret için uygun zaman aranmalıdır. Pazar günü evlenen birini pazartesi “Allah için ziyarete” gidilmez. Buna anne-baba dâhildir. Hadis-i şerif yeni evlenenleri yedi gün boyunca baş başa bırakmayı buyurmaktadır. Gece bekçisi olarak çalışan biri sabah yedide eve geldiği zaman belli ki öğleden sonra üçe kadar uyuyacaktır. Bu kimseyi saat on birde ziyarete gitmek abestir, edep dışıdır. Kadınlar bir ziyarete gidecekler ama evin beyi beş gün çalışıp hafta sonunu evde geçiriyorsa o ziyareti hafta içi yapmak lazımdır. Hanımıyla oturup muhabbet edecek günü bulmuş birinin evine hasret gidermek için ziyareti hafta içi, o olmadığı zamana ayarlamak gerekir.

5- Ziyaret, işgal değildir. Ev sahibi esnemeye, başını kaşımaya başladığında o evden gidilmelidir. ‘Ee, geç oldu, biz gidelim’ dendiğinde saat gecenin biri olmamalıdır. Eğer ziyaret dediğimiz vakit israfına dönüşürse artık haram olur. İsrafa dönüşme ihtimali yüksek olan bir ziyarete randevu vermemekte de sakınca olmaz.

Bir ziyaret çoluk çocukla olduğunda on dakika da iki saat de sürebilir ve bunu gidilen yerdeki pozisyon belirler. Çocuğu deli yarışında bir numara çıkacak, olağanüstü yaramazlık yapan biri gittiği yerde çocuğunun etrafı sürekli dağıttığını gördüğü hâlde saatlerce oturmaya devam ediyorsa o kaba Müslümandır. Bizim çocuğumuzla gittiğimiz evin çocuğu uyuşmuyor, kavga ediyorlarsa veya ziyaret uzadığında kavga edeceklerse o ziyareti uzatmanın manası yoktur, uzatılmamalıdır. Ev sahibi elbette dağıtılıp kırılan eşya için “yok yok, zararı yok amcası” diyecektir; yüze karşı “defolun” diyecek hâli yok.

Gayemiz birbirimizi bıktırmak değil Rabbimizin rızasını kazanmaktır. Bu iki dakikada da iki saatte de kazanılabilir. Kaş yaparken göz çıkarılmamalıdır.

6- Gittiğimiz yere dinimizle gitmek, dinimizi evde bırakıp bir yere gitmemek zorundayız. Gittik, namaz vakti girdiyse namazımızı cemaatle kılarız. Gittik, haram bir manzarayla karşılaştıysak geri döneriz. Müslümanca ziyarete gittiğimiz yerde haram bir durum oluşuyorsa tereddüt etmeden çıkar döneriz. Camide bile bidat varsa ona katılmıyoruz da ziyarete mi dinimizden taviz vereceğiz?

7- Müslüman ziyaretçi gittiği evin mahrem kimsesi (mesela kızın evine dayısının gelmesi böyledir, dayı o evde rahattır) değilse ev sahibi tarafından oturtulduğu yeri bozması caiz olmaz. Bulduğu yer güzel diye hemen oraya oturamaz. Çünkü ev sahibi, mutfaktaki kadının görülmeyeceği bir yere oturtacağından, misafirin pozisyonunu o belirlemelidir. Ziyaretin edebi vardır çünkü yapılan işe sevap yazılacaktır.

8- Kadınlar ve erkekler arasında ziyaretleşme caiz midir? Yani bir erkek, evinde-ofisinde bir kadını ziyarete gidebilir mi? Olağanüstü hâl, hastalık durumu, cenaze gibi sebeplerle böyle bir ziyaret yapılabilir veya bir kadın avukatı ofisinde ziyaret gerekiyor olabilir. Bu gibi durumlarda edep dâhilinde, laubalileşmeden, fitne ve halvet ortamına dikkat edilerek ziyaret yapılabilir. Halvet, erkek ve kadının kapalı bir ortamda baş başa kalmalarıdır ki buna fitne denir zaten. Bundan illa bir cinayet ve fuhuş çıkarılması gerekmiyorsa da dinimiz tehlikeyi öncesinde önlemeyi emreder. Köpekleri salıp taşları bağladıktan sonra neden köpekler tarafından ısırıldığını merak etmek akılsızlıktır.

9- Kadınlar -anne ve baba hariç- ziyarete gittiklerinde kocalarının ziyaret için ön izni olacağı gibi, koca ile arasında sorun olan bir eve de gitmemelidirler. Burası ince bir noktadır. Haram olup olmadığından önce, bunun yuvaya dönen zararının hesap edilmesi lazımdır. Böyle bir ziyaretten iki sene sonra adamın “sen o evdeyken” diye cümleye başlayabileceği tahmin edilmelidir. Bir mümin, şeytanın eline koz vermemelidir.

10- Ziyaretlerde belli bir örf ve yaygın kültür varsa şeriatımıza aykırı olmadığı sürece biz de ona uymalıyız. Doktorlar hasta ziyaretine tatlı götürmemeyi tavsiye ediyorlarsa bu bir örfdür, buna uyulmalıdır.

11- Dedelerimizin haremlik-selamlık dedikleri, kadınların ve erkeklerin ayrı yerlerde oturmaları uygulaması Müslümanca bir iştir ve topraklarımızın da örfüdür. Ev sahibi hanımın tesettürüne riayet ederek, dışarıya çıkabileceği bir kıyafetle misafirlerine “hoş geldiniz” demesinde dinen sakınca yoktur. Ama sonrasında ev kıyafetiyle erkeklere ikramda bulunması tabii ki sıkıntılıdır.

12- Ziyaretlerimizde gıybet, yalan, iftira bulunmamalıdır. Ziyaretçi aile içi meselelere burnunu asla sokmamalıdır. Ayrıldığında o evde yeni bir dert bırakan kişi kıyamet günü yanar. Ev sahibi veya misafir, oturur oturmaz cep telefonunu eline alıyorsa bunu bir hakaret kabul ettiğimiz gibi gıybete ve yalanı da böyle görmeliyiz.

13- Hediyeleşmek sünnettir ama zorunlu değildir. İnsan kendi çapına uygun bir şeyi, bir kilo elmayı hediye olarak götürebilir. Zorlanmaya ve abartmaya gerek yoktur. Hediyeği kitaba çevirmek de çok güzeldir. Çocuklara oyuncak, büyüklere kitap götürmek isabetlidir. Velev götürdüğümüz yerde okunmayıp başka yere hediye götürülsün; hiç olmazsa glikozdan kurtulmuş oluruz.

14- Doksan kilometreden uzak mesafeye giden yolcular dinimize göre yolcudurlar, seferî hükümlerine tâbi olurlar. Namazların farzlarını iki rekât kılar, oruç tutmayabilirler. Böyle uzak bir yolculuğa gidenler seferîlik duasını muhakkak okumalıdır. Ne kadarı ezberlenebilirse kârdır ama imkân olursa hepsinin okunması daha iyidir. İlk paragrafta kalın olarak yer alan en kısa şekliyle arabaya her binişimizde dilimize yerleşmelidir.

اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ
اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ فِي سَفَرِنَا هَذَا الْبِرَّ وَالتَّقْوَى وَمِنَ الْعَمَلِ مَا تَرْضَى اللَّهُمَّ هَوِّنْ عَلَيْنَا السَّفَرَ وَأَطْوِ عَنَّا بُعْدَهُ
اللَّهُمَّ أَنْتَ الصَّاحِبُ فِي السَّفَرِ وَالْخَلِيفَةُ فِي الْأَهْلِ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ وَعَثَاءِ السَّفَرِ وَكَآبَةِ الْمُنْتَظَرِ وَسُوءِ
الْمُنْقَلَبِ فِي الْمَالِ وَالْأَهْلِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.